

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd –
Warna (Bułgaria) w dniu 14 listopada 2016 r. – Nikołaj Kantarew/Byłgarska narodna banka**

(Sprawa C-571/16)

(2017/C 038/12)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd – Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Nikołaj Kantarew

Strona pozwana: Byłgarska narodna banka

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 3 traktatu o Unii Europejskiej oraz zasady równoważności i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że przy braku uregulowań krajowych dopuszczają one, aby właściwość sądu i tryb rozpoznania pozwów o odszkodowanie za naruszenia prawa Unii były określane przez organ publiczny, który dopuścił się naruszenia, a także według charakteru działania lub zaniechania, z którego wynika naruszenie, przy założeniu, że stosowanie tych kryteriów skutkuje rozpoznaniem pozwów przez różne sądy – powszechne i administracyjne, w różnych trybach procesowych określonych w Graždanski procesualen kodeks (kodeksie postępowania cywilnego) i w Administratiwnoprocuesualen kodeks (kodeksie postępowania administracyjnego) – wymagającym uiszczenia różnych opłat na rzecz państwa, proporcjonalnych i zwykłych, a także wykazania różnych przesłanek, w tym istnienia zawinionego zachowania?
- 2) Czy art. 4 ust. 3 traktatu o Unii Europejskiej oraz wymogi wskazane przez Trybunał w sprawie Frankovich należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one, aby pozwy o odszkodowanie za naruszenia prawa Unii były rozpatrywane w trybie takim jak określony w art. 45 i art. 49 Zakon za zadyłženijata i dogovorite (ustawy o zobowiązaniach i umowach), w których to przepisach wymaga się uiszczenia proporcjonalnej opłaty na rzecz państwa i wykazania zawinionego zachowania, ani w trybie takim jak określony w art. 1 Zakon za otgownornosta na dyrżawata i obsztinite za wredi (ustawy o odpowiedzialności państwa i gmin za szkody), który to przepis – pomimo tego że przewidziano w nim ponoszenie obiektywnej odpowiedzialności i zawarto szczególne reguły ułatwiające dostęp do sądu – ma zastosowanie jedynie do szkód wynikających z unieważnionych niezgodnych z prawem aktów oraz niezgodnych z prawem faktycznych działań lub zaniechań administracji i nie obejmuje sytuacji, w których naruszeń prawa Unii dokonały inne organy państwa poprzez prawne działania lub zaniechania, których nie unieważniono w odpowiednim trybie?
- 3) Czy art. 1 ust. 3 ppkt (i) i art. 10 ust. 1 dyrektywy 94/19/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one stanowisko prawodawcze takie jak przyjęte w art. 36 ust. 3 Zakon za kreditnite institucii (ustawy o instytucjach kredytowych) i w art. 23 ust. 5 Zakon za garantirane na włogowete w bankite (ustawy o gwarantowaniu wkładów w bankach), zgodnie z którym to stanowiskiem „wymóg, aby odpowiednia instytucja kredytowa nie mogła w danej chwili ze względów, które są bezpośrednio związane z jej sytuacją finansową, wypłacić depozytów i aby nie istniała bliska perspektywa dokonania tego przez nią”, jest równoznaczny z ustaleniem niewypłacalności instytucji i cofnięciem jej licencji, jak i z uruchomieniem systemu gwarancji depozytów od chwili cofnięcia licencji na wykonywanie działalności bankowej?
- 4) Czy art. 1 ust. 3 dyrektywy 94/19/WE należy interpretować w ten sposób, że aby zakwalifikować dany depozyt jako „nieдоступny”, powinien on być określony jako taki w wyraźnym akcie „właściwych organów” po dokonaniu określonej w ppkt (i) tego przepisu oceny, czy też ze względu na lukę w krajowym prawodawstwie przepis ten dopuszcza, by ocenę i wolę „właściwego organu” wywodzić w drodze wykładni z innych aktów tego organu – na przykład w niniejszym wypadku z decyzji nr 73/20.06.2014 r. zarządu Byłgarska narodna banka (narodowego banku Bułgarii), w której to decyzji bank „Korporatiwna tyrgowska banka” AD został umieszczony pod szczególnym nadzorem – lub by wywodzić w sposób dorozumiany z okoliczności takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym?

- 5) Czy w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym – gdy na mocy decyzji nr 73/20.06.2014 r. przyjętej przez zarząd Byłgarska narodna banka zawieszono wszystkie płatności i operacje, a w okresie od dnia 20.6.2014 r. do dnia 6.11.2014 r. deponentów pozbawiono możliwości złożenia wniosków o wypłatę i nie mieli oni dostępu do depozytów – należy przyjąć, że wszystkie gwarantowane bezterminowe depozyty (co do których nie wymaga się uprzedniego zawiadomienia dotyczącego rozporządzenia i wypłaca się je niezwłocznie na żądanie) stały się niedostępne w rozumieniu art. 1 ust. 3 ppkt (i) dyrektywy 94/19/WE, czy też że warunek, aby „depozyt, którego termin płatności [...] upływa i jest do zapłacenia [...] nie został jeszcze zapłacony”, skutkuje wymogiem, by deponenci obowiązkowo zgłosili do instytucji kredytowej żądanie (wniosek; wezwanie) dotyczące płatności, której nie dokonano?
- 6) Czy art. 1 ust. 3 ppkt (i) i art. 10 ust. 1 dyrektywy 94/19/WE oraz motyw (8) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE⁽²⁾ z dnia 11 marca 2009 r. zmieniającej dyrektywę 94/19/WE w sprawie systemów gwarancji depozytów w odniesieniu do poziomu gwarancji oraz terminu wypłaty należy interpretować w ten sposób, że swoboda uznania za „właściwe organy” przy dokonywaniu określonej w art. 1 ust. 3 ppkt (i) oceny w każdym wypadku jest ograniczona wskazanym w art. 1 ust. 3 ppkt (i) zdanie drugie terminem, czy też dla celów szczególnego nadzoru – takiego jak określony w art. 115 Zakon za kreditnité institucii – przepisy te dopuszczają, by depozyty pozostawały niedostępne przez okres dłuższy od wskazanego w dyrektywie?
- 7) Czy art. 1 ust. 3 ppkt (i) i art. 10 ust. 1 dyrektywy 94/19/WE mają bezpośredni skutek i przyznają deponentom w banku objętym systemem gwarancji depozytów – obok ich prawa do odszkodowania z tego systemu do wysokości określonej w art. 7 ust. 1 dyrektywy 94/19/WE – także prawo do domagania się odpowiedzialności państwa za naruszenie prawa Unii poprzez wniesienie przeciwko organowi zobowiązanemu do ustalenia niedostępności depozytów pozwu o odszkodowanie za opóźnioną wypłatę gwarantowanej wysokości depozytów, gdy określona w art. 1 ust. 3 ppkt (i) decyzja została przyjęta po określonym w dyrektywie 5-dniowym terminie, a opóźnienie jest następstwem działania środka służącego reorganizacji mającego na celu ochronę banku przed niewypłacalnością – który to środek został nałożony przez ten sam organ – czy też w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym przepisy te dopuszczają krajową regulę taką jak określona w art. 79 ust. 8 Zakon za kreditnité institucii, zgodnie z którym Byłgarska narodna banka, jego organy i uprawnione przez nie osoby ponoszą odpowiedzialność za szkody wyrządzone w następstwie wykonywania funkcji nadzorczych Byłgarska narodna banka, wyłącznie gdy wyrządzono je umyślnie?
- 8) Czy i na jakich warunkach naruszenie prawa Unii – wyrażające się w nieprzyjęciu decyzji przez określony w art. 1 ust. 3 ppkt (i) dyrektywy 94/19/WE „właściwy organ” – stanowi „dostatecznie istotne” naruszenie, które może skutkować odpowiedzialnością państwa członkowskiego za szkody w drodze wniesienia pozwu przeciwko organowi nadzorczemu, i czy w związku z powyższym mają znaczenie okoliczności: a) że w Fond za garantirane na włogowete w bankite (funduszu gwarantowania wkładów w bankach) nie było dostatecznych środków na pokrycie wszystkich gwarantowanych depozytów; b) że w okresie, w którym wypłaty pozostawały wstrzymane, instytucja kredytowa została umieszczona pod szczególnym nadzorem mającym na celu jej ochronę przed niewypłacalnością; c) że depozyt powoda został wypłacony po stwierdzeniu przez Byłgarska narodna banka, iż środki służące reorganizacji są nieskuteczne; [d] że depozyt powoda został wypłacony wraz z dochodem z tytułu odsetek, naliczonych także za okres od dnia 20.6.2014 r. do dnia 6.11.2014 r.?

⁽¹⁾ Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, Dz.U. 1994, L 135, s. 5.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE z dnia 11 marca 2009 r. zmieniająca dyrektywę 94/19/WE w sprawie systemów gwarancji depozytów w odniesieniu do poziomu gwarancji oraz terminu wypłaty (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2009, L 68, s. 3.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Versailles
(Francja) w dniu 17 listopada 2016 r. – Green Yellow Canet en Roussillon SNC/Enedis, SA**

(Sprawa C-583/16)

(2017/C 038/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Versailles

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Green Yellow Canet en Roussillon, SNC.

Druga strona postępowania: Enedis SA